ქალი და ხელოვნება

ხავერდოვან მინდვრის ბალახს მოზიზინე არხევს ქარი,
თითქო ალერსს ევედრება და ჩურჩული ისმის წყნარი.

მაგრამ მალე დაღლილ ყვავილს გაშორდება ცელქი ქარი,
გაიტაცებს ობოლ ყვავილს სწრაფ-უმიზნო ნიაღვარი.

გატაცებულ მგოსნის ჰანგებს გაგიჟებით ისმენს ქალი,
თითქო სურს რომ ამ ჰანგებში გარდაიქმნეს ძილგამკრთალი.

მაგრამ მალე ცელქი ქალი, ვით ყვავილებს თეთრი მტვერი,
გაშორდება დაღლილ მგოსანს, მობეზრდება ყველაფერი.

მე მინახავს, ყვავილებზე მონავარდე თრთის პეპელა,
აშრობს და სცლის ყვავილის გულს ისე ნაზად, ისე ნელა...

მაგრამ მალე ყვავილის მტვერს კმაყოფილი მოსცილდება,
ყვავილი სულს განუტევებს, პეპელა კი პეპლად რჩება!

ასე მგოსნის წრფელ სიმღერას ქალის ნაზი სევდა ბურავს,
სულ ქალი სვამს ამ სიმღერას, სანამ მთლად არ ამოსწურავს,

ამოაშრობს გრძნობიერ გულს, საუკუნოდ მოსცილდება,
სიმებს დასწყვეტს საბრალო ქნარს და ქალი კი ქალად რჩება.

დავიღალე მე ამ ამბით... თქვენ, მხატვრებო, თქვენც, მგოსნებო,
დაგრჩათ კიდევ ქალში რამე სანეტარო, საოცნებო?